

Puutarhan hedelmiä ja työn.

Teksti Ilari Ranta
Kuvat Pauli Vanhala

KORTTI TUO, KORTTI VIE

Mutta mitä sinä oikeasti teet elääksesi, kysytään Veripalvelun ilmeikkäiden postikorttien tekijältä Virpi Pekkalta, kun hän sanoo elävänsä postikorteilla. Postikortti ja sellaisen saaminen on useimmiten hauskaa ja myönteistä. Virpistä uskaltaa sanoa: hän on itsekin kuin postikortti – tuulahdus täynnä myönteisiä ajatuksia.

Kaikki alkoi pienestä. Virpi teki joulukortteja käsin ja myi niitä muuttaman markan kappalehintaan muun muassa joulun aikaan Naisten messuilla.

– Yksi ystävä tokaisikin, että kuinka sinä hullu kaiken käsin teet.

Tätä nykyä Virpillä on mallistossaan noin tuhat postikorttia, joista kuutisensataa pyörii aktiivisesti myyjäliikkeissä.

– Koko ajan tulee uusia ja ne korvaavat sellaiset kortit, jotka eivät kierrä, yhtiökumppani ja aviomies **Urpo Pekkala** selittää.

Yhteistyö Veripalvelun kanssa alkoi kymmenisen vuotta sitten. Virpi teki yhden tilauksen Suomen Punaiselle Ristille, josta Veripalvelun tiedotuspäällikkö Eila Sandborg kekkasi Virpin taidot.

Veripalvelun luovutukseen kehottavat muistutuskortit Virpi suunnittelee kieli keskellä suuta, sillä Suomessa luovutus perustuu vapaaehtoisuuteen ja tehdään korvauksetta.

– Käskevää tai luovuttamaan piinaavaa sävyä tulee välttää viimeiseen saakka, Virpi sanoo.

Kortin on oltava hauska ja elämäniloinen. Mieleen korteista jää esimerkiksi riippukeinussa lekotteleva uros, joka ehdottaa: *Kerran kesässä?*

Verenluovutus on Virpille tuttua jo lapsuudesta, sillä hänen äitinsä oli vakituinen verenluovuttaja Töölön sairaalassa, joka tuolloin oli Punaisen Ristin sairaala.

– Joskus hänelle soitettiin kotiin, että nyt olisi hyvä tulla luovuttamaan.

Virpi on itsekin verenluovut-

taja: luovutusväli harvoin karkaa pitkäksi.

Virpi Pekkala on paljasjalkainen helsinkiläinen, joka 1975 muutti perheensä kanssa Espoon Suomenojalle, käytännöllisesti katsoen maalle. Urpo ja Virpi muodostavat kaksikon, joka liikkuukin paljon yhdessä. Virpi toteuttaa elämänsä unelmaa, sillä kaiken aikaa hän on halunnut piirtää. Alkuvuosina asuttu vajaan sadan neliön omakotitalo on tätä nykyä täynnä Virpin kortteja valmiina lähtemään maailmalle. Samalle tontille rakennettu uusi ateljee-talo valmistui 1987.

Teknisen suunnittelijan töitä tehnyt aviomies Urpo ”Upi” Pekkala huolehtii, että luova työ on mahdollista.

– Mä vaan räknään, Urpo

EPFA:N YLEIS- KOKOUS SPR VERI- PALVELUSSA

EY-lainsäädäntö oli esillä Euroopan Plasmanfraktiointiyhdistyksen EPFA:n yleiskokouksessa, jonka SPR Veripalvelu järjesti Helsingissä 30.6.–1.7. 1992. ETA-sopimus tuo myös Suomen EY-direktiivien piiriin.

EPFA perustettiin 1990 ja sen jäseniä ovat kaikki Länsi-Euroopan voittoatavoittelemattomat laitokset, jotka valmistavat vapaaehtoisten ja maksuttomien verenluovuttajien plasmasta lääkevalmisteita. Näitä laitoksia on kaikkiaan 19 yhteensä 9 maassa. Niissä on yhteensä 10 000 työntekijää ja niiden plasmankäsittelyn kokonaiskapasiteetti on yli 4 miljoonaa litraa.

Yhdistyksen tarkoituksena on puolustaa vapaaehtoisten ja maksuttomien verenluovuttajien asemaa yhä kaupallisemmaksi muuttuvassa Euroopassa.

Suomi kuuluu yhdistyksen perustajajäseniin ja SPR Veripalvelun edustaja on toiminut alusta lähtien varapuheenjohtajana. SPR Veripalvelu on hyvässä eurolukunossa, sillä meillä on jo vuosia seurattu EY-direktiivien pääperiaatteita. □

naureskelee.

Espoosta käsin Pekkalat pyörittävät yritystä, jonka päätuotteena ovat Virpi Pekkalan postikortit. Suomen postikorttimarkkinoista he hallitsevat parin kolmen prosentin siivun. Pekkalat välittävät ainoastaan Virpin ja jo aikuisen tyttären suunnittelempia kortteja.

– Pyrimme takaamaan korttien myyjille ainutlaatuisuuden.

Pekkalat toimittavat kortteja niin paljon kuin mahdollista avaimet käteen -periaatteella. Näin toimii myös yhteistyö Veripalvelun kanssa. Pekkalat valvovat korttien valmistuksen painatukseen asti.

– Silloin tiedämme laadun, mitä olemme tarjoamassa eteenpäin.

Vaikka Virpi Pekkala on piirtänyt ikänsä, kortintekijän ammattiin hän ohjautui vähitellen.

Ensimmäiset viisitoista työvuottaan Virpi työskenteli somistajana isoissa tavarataloissa. Kolmekymppisenä hän hankki mainosalan koulutusta ja piipahti parissa mainostoimistossa. Visiitti jäi ranskalaiseksi, sillä hän ei omasta mielestään päässyt tarpeeksi piirtämään.

Piirustusharrastuksesta kasvoin elinkeino. Yhteensä Pekka-loilla on kaikkiaan kuutisensataa jakelupistettä ympäri Suomenniemen. Lisäksi kymmenisen prosenttia korteista menee vientiin.

– Muun muassa Saksan veripalvelu on osoittanut kiinnostusta luovutusaiheisiin piirroksiin, Virpi kertoo.

Virpin kuva-aiheet ovat usein humoristisia, kekseliäisyyteen vetoavia. Usein korteilla on nimensä tyyliin *Löylynlyömät* tai *Varsinaiset valopäät*.

– Ne joille mun kortit on tuttuja, katsovat usein ensimmäisenä nimeä. Saahan siitä jonkinlaisen vinkin, miten korttia voi katsoa, Virpi kertoo.

Pitkän piirtäjän uran jälkeen Virpi haluaisi kokeilla myös liikkuvaa kuvaa. Hänen haaveenaan olisi päästä kokeilemaan animaatioelokuva.

– Tykkään animaatiosta kuin hullu puurosta, Virpi tunnustaa. Virpi on hyödyntänyt myös Taideteollisen korkeakoulun kursseja välttääkseen ammatillisen loppuunpalamisen.

Pekkalat elävät työlleen, työ jatkuu vuuhtyisässä omakotitalossa vuorokauden ympäri.

– Onneksi täällä on sen verran tilaa, että mahtuu välillä purkamaan paineitakin.

Vasta viime syksystä lähtien

OIKEAT VASTAUKSET:

X X 2 2 1 X 2 1 2 2

Virpi on ottanut vapaita viikonloppuja akkujen lataukseen. Viikonloppuisin he suuntaavat veneensä Kotkan Koukkusaareen lähellä Kotkan kuuluisaa virkistysaluetta Kaunissaarta. Kotona rentoudutaan kylpemällä alakerrassa vaikka joka ilta. □